

Tajemství rodinného prokletí

Veronika Chvoščíková

„Pozor, pozor! Zemřel ředitel největší chemičky v zemi! Byla to vražda! Policie nemá žádné stopy!“ vyvolává malý, bledý kluk na rohu Hronovické a Sladkovského ulice. Mává na mě novinami a snaží se mi je podstrčit. Na pardubickém předměstí by si člověk řekl, že zažije aspoň trochu klidu — a ono nic.

Jen jsem kolem novinového kluka v tichosti prošla.

V ranní špičce jsem se protlačila skrz tři tramvajové linky a autobus, abych si na druhém konci města mohla sednout na celý den k počítači. A proč? Asi protože se to ode mě čeká. Nic se nezlepší, ale takhle aspoň zapadnu mezi všechny ostatní kancelářské krysy, které stříhají metr do důchodu. Já se ale na důchod netěším — proč taky? Doma na mě nikdo nečeká a všechno v mém životě jde do háje—

„Moniko?“ poklepal mi na rameno můj kolega z vedlejší židle. *„Děje se něco?“*

„Nene, mělo by?“ usmála jsem se na něj tím nejvíc uvěřitelným úsměvem, jaký jsem v tu chvíli zvládla. Nejspíš se mi ale nakonec podařil jen škleb.

„Nevím, ale někdo se po tobě ptá,“ ukázal směrem k recepci a začal šeptat: *„Zaslechl jsem tvoje jméno.“*

Podívala jsem se tím směrem a všimla si dvou postarších mužů, jak se baví s recepční. Jeden z nich měl na sobě dlouhý černý kabát a široký klobouk, ten druhý hnědou koženou bundu. Měla bych je znát?

Najednou se na mě všichni otočili a muži vykročili směrem ke mně. Snažím se vypadat, že jsem si jich nevšimla, a dál nesmyslně ťukám do klávesnice. Za chvíli už ale z obou stran vidím jejich stíny, jak se nade mnou naklánějí.

„Monika Tomanová?“ zeptal se jeden z nich.

Řečnická otázka — vždyť to moc dobře ví. Nebo jim můžu zkusit lhát? *„Ano, to jsem já. S čím vám můžu pomoci?“*

Oba mi z každé strany podstrčili policejní odznaky. *„Kapitán Jaroš a tohle je kolega Smutný. Nedělejme tady cavyky, půjdete s námi dobrovolně?“*

„Kam? Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Jen si trochu popovídáme u nás na služebně. Neformálně, samozřejmě. Všem nám ulehčíte život, když teď půjdeme. Přece byste nechtěla, abychom vás tady přede všemi spoutali?“ přemlouvá mě detektiv napravo.

„Musím pracovat.“ Měla bych. Nechci.

„Nebojte, s vaším šéfem jsme to vyřešili. Ví, že budete odcházet,“ odvětil.

Pomalů si balím věci. Z prosté zlomyslnosti si dávám pořádně načas a kontroluji celý obsah kabelky. Muž v klobouku si netrpělivě poklepává nohou a stihl se dvakrát podívat na hodinky. Pak už jejich čekání nemám jak prodloužit. *„Tak já mám všechno. Můžeme vyrazit?“*

Oba dva si evidentně vydechli úlevou a odvedli mě v těsném hloučku do neoznačeného policejního auta, které stálo před budovou. Asi dvacetiminutová cesta autem se táhla jako horký sýr, protože při jízdě nikdo nemluvil. Koukala jsem ze špinavého okna. Déšť bubnoval do střech aut a z oken kaváren se linulo mdlé světlo. Město působilo, jako by se dusilo pod vlastní špínou.

Když jsme konečně zastavili před běžnou malou městskou policejní stanicí na rohu, všichni jsme se konečně zhluboka nadechli. Detektivové mě provedli celou stanicí a usadili do pokoje nápadně připomínajícího výslechovou místnost. *„Dáte si něco k pití? Kafe? Vodu?“* Rozhlédla jsem se kolem sebe. Jednoduchý stůl uprostřed, na něm mikrofon, v rohu u stropu blikající kamera.

„Ani ne, děkuju. Spíš by mě zajímalo, proč jsem tady. Vytáhli jste mě z práce k výslechu jako nějakýho zločince.“ Moje sebevědomí se začíná rozpadat jako domeček z karet. Tohle je moc opravdové. Dokud jsme se jen bavili v kanceláři, tak to nic nebylo, ale teď jsem na jejich území a všechno, co tu udělám, je nahrávané.

„Takže vůbec netušíte, proč jste dneska tady?“ zeptal se zkoumavě muž, který si poprvé sundal klobouk a do čela mu spadla dlouhá šedá mastná ofina.

„Měla bych?“

„No tak jo, začneme hezky od začátku,“ začal ten druhý detektiv a zhluboka se nadechl. *„27. října, tedy před pěti dny, někdo brutálně zavraždil ředitele chemičky ChemicalOne Jana Koutka v jeho vlastním bytě. Vrah nic neukradl — naopak nechal něco navíc. Vzkaz. A víte, co na něm bylo?“*

Mlčela jsem.

„Jednoduché: Vrahu. Zvláštní, že? Snaží se nám očividně něco sdělit,“ pokračoval.

Zadívala jsem se do prázdna. *Ironie je svině.*

„Tak jo, vezmeme to teda trochu jinak. Vaše dcera zemřela, není to tak? Bylo jí osm,“ vstoupil do hovoru policista s mastnou ofinou.

„Ano, zemřela. Do toho vám vůbec nic není,“ vystartovala jsem trochu moc zprudka. Zhluboka jsem se nadechla a pokračovala: „Nevím, co by tyhle dvě události měly mít společného.“

„Na první pohled možná nic. Ale po její smrti jste se rozvedla s—“

„Lidi se rozvádějí, co je na tom?“ přerušila jsem ho. Začala jsem poklepávat nohou. V puse jsem měla jako na Sahaře. Ano, lidi se rozvádějí. Ale ne my. Náš vztah, naše manželství mělo přestat úplně všechno. Všechno by zvládlo — až na tohle.

„Vaše dcera trpěla těžkým astmatem. Jednou v noci se udusila,“ pokračoval, jako by se nic nedělo.

Jak něco takového dokáže říct s naprostým klidem? „To se mě ptáte, nebo mi to oznamujete?“

„Ani jedno. Jen si třídím fakta. Před rokem smetl soudce ze stolu vaše obvinění, že za to mohl ChemicalOne. Tvrdila jste, že nelegálně vypouští do vzduchu víc chemikálií, než přiznávají. To se nikdy nepotvrdilo. Vinila jste pana Koutka ze smrti vaší dcery?“

Oba dva muži se na mě podívali.

„Možná. Ale stalo se to už hrozně dávno,“ — to je pravda. „Už na to skoro nemyslím,“ — to je lež. Přehrávám si to v hlavě každý den. Prožívám to ráno, kdy jsme ji našli. Znovu a znovu.

„Zapomněla jste na svou dceru?“ povytáhl obočí muž s mastnou ofinou.

„Neotáčejte proti mně moje vlastní slova!“ skoro jsem křičela. Jistěže jsem na ni nezapomněla — to nejde, i když bych si to občas přála. A pak si svoje pocity vyčítám. Ztišila jsem hlas: „Neříkám, že jsem si před rokem jeho smrt nepřála, ale to už mě přešlo.“

„Zatím jsme sice nenašli žádné přímé důkazy, které by vás vázaly k místu činu, to se určitě brzo změní. Musím vás upozornit, že přiznání je polehčující okolnost.“

Ve vašem případě k tomu každý soudce rád přihlédne,“ promluvil vlídně detektiv v kožené bundě.

mlčela jsem.

„Když vás teď obviníme, můžeme vás tu nechat 48 hodin bez udání důvodu v zadržovací cele.“

„Ne, nemůžete.“

„Vy nás budete poučovat, jak to chodí na policii?“ vyštěkl ten s mastnou ofinou.

„Asi jo. Vůbec jste se mě nezeptali na alibi. A já na tu noc mám skálopevné.“

Detektivové se na sebe vzájemně nejistě podívali.

Oddechla jsem si. *„Hrála jsem celou noc poker v casinu za městem. Určitě tam mají hromadu kamer.“*

Oba detektivové se zvedli a nechali mě v místnosti samotnou. Začala jsem si okusovat nehty. Netuším, jak dlouho jsem tam o samotě seděla. Nevím, jestli uběhlo dvacet minut, nebo hodina. Pak vešel policista v uniformě: *„Kapitán vzkazuje, že můžete jít.“*

Chtěla jsem se ptát, ale nakonec jsem si jen rychle sbalila věci a zmizela odtud. Nenávidím se za to, co jsem udělala. Rok jsem plánovala dokonalou vraždu, která mi nakonec vyšla. Cítím se hrozně, jak jsem převezla ty detektivy. Cítím se hrozně i za tu vraždu. Zabila jsem ho. Trpěl tak jako můj malý andílek, dusil se několik minut. Nic jiného si nezasloužil. Stejně mě ale straší ve snech. Nepřineslo mi to to uspokojení, to ukončení mého utrpení. Ale nelituji toho. Musel zemřít za to, co udělal.